

MIROLJUB PETROVIĆ - ŠTA JE RAZLOG NJEGOVE SAVREMENE POPULARNOSTI?

Miroljub Petrović je postao medijska ličnost još od decembra 1999. godine kada je krenuo na TV Palmi sa serijom emisija koje zastupaju kreacionizam nasuprot teoriji evolucije. Uvek je bilo ljudi koji su se radovali njegovim komentarima i nazivali ga čak savremenim apostolom na našem području. Bilo je i možda još više onih koji su živeći dotle u jednomlju doživeli stres što su njihove dogme dovedene u pitanje.

Ali njegova popularnost toga vremena se ne može uporediti sa popularnošću koju je stekao u zadnje vreme. Njegovi prilozima na youtube-u prelaze preko pola miliona pregleda dok na predavanjima u dvoranama za sve zainteresovane jednostavno nema mesta da stanu. Mnogi se pitaju šta je uzrok njegove popularnosti čak i kod onih koji njegova shvatanja ismevaju.

Pojedini u njegovim starijim predavanjima prepoznaju inserte iz mojih tekstova i knjiga, posebno iz knjige, ["Zašto mnoštvo verskih zajedica?"](#) gde objašnjavam razliku između motiva prave nesebične ljubavi i fanatičnih motiva koje pobuđuju razna fanatična verska učenja. Međutim, moram sa dubokim žaljenjem priznati da se Miroljub Petrović odrekao te mudrosti koju je ranije imao i da sada promoviše radikalno drugačije verovanje u odnosu na ono koje se primećuje u njegovim predavanjima sve negde do oko 2000. godine. Primer jednog njegovog takvog izlaganja vidimo ovde (obratimo pažnju na razumnu intonaciju lišenu manipulacije i čistotu verovanja od manipulacije krivicom, lažnim moralnim osuđivanjem i laskanja ličnoj gordosti).

No, njegovo duhovno iskustvo se radikalno promenilo i samim tim duh i smisao njegove poruke.

Njegova predavanja više ne osvedočavaju slušaoce o potrebu da oni treba da reformišu motive svog srca, već su sada utemeljena na manipulaciji već postojećim motivima koji inače većinu ljudi pokreću na činjenje dobrih dela i na versku revnost.

Kako je došlo do takve promene?

Miroljub Petrović je u svojim javnim predavanjima zastupao kritiku teorije evolucije prožetu duhom [puritanskog protestantizma](#), gnušajući se ljudske tradicije i paganskih običaja. No, želeći da izbegne etiketu da je kakav sektaš i želeći da zadobije u svom nastupu podršku mnoštva, krenuo je putem kompromisa sve dok nije postao rob sujetnog odobravanja većine.

Svog negdašnjeg adventističkog verovanja se sasvim odrekao, iako je zadržao mnoštvo mudrih izjava od [Elen Vajt](#), koje sada koristi van njihovog evanđeoskog konteksta, više kao oruđe kritike raznih savremenih dekadentnih pojava koja je ona tim rečima kritikovala još u XIX veku. Ali njegov duh nije više hrišćanski već gestapovski i farisejski.

Na primer, kada danas izjavljuje da je škola "debilana", on se tim pojmom dodvorava javnom mnjenju, a kada bi bio iskren i u skladu sa ranijim verovanjem, on bi izjavio da je roditeljski dom "debilana", jer većina roditelja svoju decu neispravnim vaspitanjem upropaštava još pre polaska u školu.

Podsvesno roditelji sami znaju da su krivi za karakter svoje dece, ali čeznu da odgovornost za njihovu nevaspitanost prebace na nekog drugog. I naravno, da je zadržao stari duh, ne bi koristio "farisejski" pojam "debilana" jer bi kao hrišćanin bio svestan i svoje sopstvene grešnosti i zavisnosti od Božje milosti.

Princip oslobađanja od lične odgovornosti i okrivljavanja drugoga jeste jedan od glavnih razloga zašto je danas Miroljub stekao veliku popularnost.

Da bi imao uticaja nad masom, Miroljub danas manipuliše sa tri slabosti svojih slušalaca:

- 1) Laska nacionalnoj gordosti i ponositosti;
- 2) Pobuđuje strah od zavere (uz prebacivanje krivice sa sebe na drugoga); i
- 3) Zastupa nasilje kao rešenje moralne krize društva.

Objasniću jasnije:

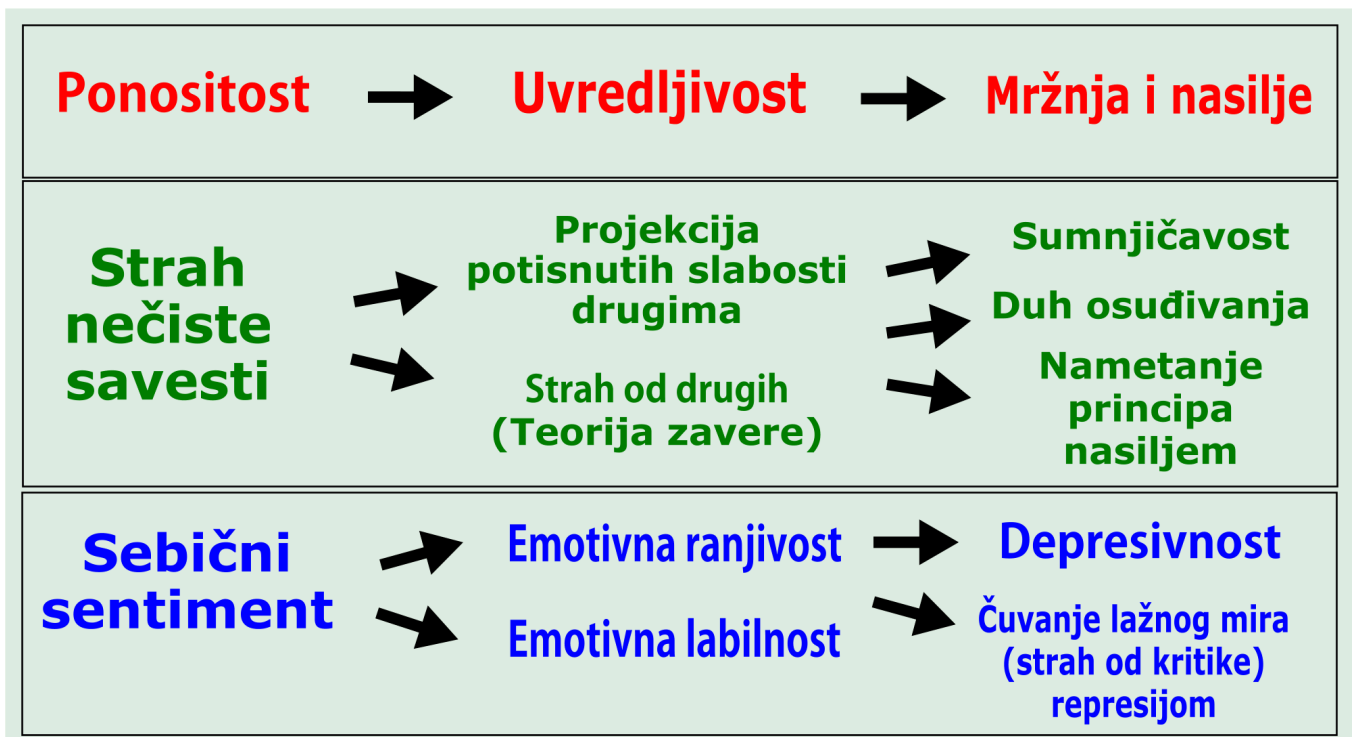
1) Laska nacionalnoj gordosti i ponositosti: Mladi ljudi imaju potrebu da pronađu svoje mesto pod suncem i učine nešto vredno za sebe i druge, pre svega da se zaposle, osamostale i formiraju porodicu. Ali kako im u njihovoj nezrelosti to deluje kao prevelika žrtva, oni nisu voljni da se odreknu svoje bezbrižne neodgovornosti. A da bi zadovoljili potrebu za sopstvenom vrednošću, oni se identifikuju sa vrednostima nacije i

vrednostima predaka. Tako postižu osećanje vrednosti da su neko i nešto, boreći se protiv glasa savesti koji ih opominje da nisu od života uradili ništa. Umesto da ih Miroljub ukori, on im laska, da bi tako stekao njihovo odobravanje.

“Proroci tvoji prorokovaše ti laž i bezumlje, i ne otkrivaše bezakonja tvojega da bi odvratili ropstvo tvoje, nego ti kazivaše utvare lažne i koje će te prognati.” (Plać Jeremijin 2,14)

Otrovani sujetom i gordošću, takvi ljudi postaju preosetljivi, uvredljivi i skloni sukobima i nasilju. Motivi iz kojih ljudi čine dobra i plemenita dela (ponositost, krivica, sentiment) često tek u prvom većem stresu otkrivaju svoj stvarni karakter.

2) Pobuđuje strah od zavere (uz prebacivanje krivice sa sebe na drugoga): Ljudi koji se iskreno bore protiv svojih slabosti, u nevoljama koje ih snalaze, vide ruku Božje ljubavi kojom ih ona ukorava za njihove nepobedene grehe. Međutim, ljudi, koje zbog nepobedenih greha pritiska strah nečiste savesti, podsvesno znaju šta su zaslužili, pa kaznu sudnjeg dana pridaju nevoljama koje ih snalaze što je sve temelj formiranja straha od zavere:

"Bezbožnik se muči svega veka svog. Strah mu zuji u ušima. Ne veruje da će se vratiti iz tame, odsvuda priviđa mač. Zna da je za njega spremljen dan tamni. Tuga i nevolja straše ga." (O Jovu 15,20-24) "Nego će ti Gospod dati onde srce plašljivo, oči iščilele i dušu iznemoglu. I život će tvoj biti kao da visi prema tebi, i plašićeš se noću i danju, i nećeš biti miran životom svojim." (5.Moj. 28,65-66)

Strah od zavere samu odgovornost za nevolje prebacuje na nekog drugog, što ljudima godi jer ih oslobađa od lične odgovornosti rada na reformi sopstvenog karaktera. Nepokajani svet ima svoje neprijatelje kojih se plaši, ali ti strahovi su strani onima koji svog najvećeg neprijatelja vide u neosvećenim i zato nepobedenim iskušenjima sopstvenog srca.

„Jer mi ovako reče Gospod uhvativši me za ruku i opomenuvši me da ne idem putem ovog naroda, govoreći: Ne govorite zavera kad god ovaj narod kaže zavera, i ne bojte se čega se on boji, i ne plašite se. Gospoda nad vojskama svetite; i On neka vam je strah i bojazan.” (Isaija 8,11-13) “Jer oči Gospodnje gledaju na pravednike, i uši Njegove na molitvu njihovu; a lice Gospodnje na one koji zlo čine da ih istrebi sa zemlje. I ko može vama nauditi ako uzidete za dobrim? Nego ako i stradate pravde radi, blaženi ste. Ali straha njihovog ne bojte se, niti se plašite;” (1.Pet. 3,12-14)

3) Zastupa nasilje kao rešenje moralne krize društva: Možda se najveće Miroljubovo licemerstvo vidi u njegovom pohvaljivanju knjige ["Velika borba"](#) od Elen Vajt, dok istovremeno Miroljub uzvikuje parolu "Pod mač bato" zastupajući nasilje nad savešću kao rešenje moralne krize društva. Knjiga "Velika borba" vrlo duboko raskrinkava katoličanstvo, opisujući njegovu pojavu kao ispunjenje biblijskih proročanstava o otpadništvu hrišćanske crkve od biblijske nauke (Dela 20,29-31; 2. Solunjanima 2,3-12) i pojavi papstva (Danilo 11,36-39), i zatim mnoštvom istorijskih izvora opisuje kako otpala crkva u nedostatku duhovne moći seže za političkom moći da bi vladala ljudskom savešću.

Kada neko moralne vrednosti sprovodi kao spontan rezultat duhovne reforme motiva sopstvenog srca, on poštuje ličnost drugog čoveka i nikome ne bi silom nametnuo svoje principe. A kada izgubi duh ljubavi i počne te principe da zastupa na silu i licemerno, bilo iz straha od osude savesti, bilo od sramote sopstvene gordosti ili radi sujetnog odobravanja sredine, tada pokazuje sklonost da isto nasilje nad savešću pod kojim se sam nalazi, nameće i drugima kao motiv držanja moralnih vrednosti. Kada sretno osobu koja otvoreno ispoljava one grehe koje bi i on sam voleo da upražnjava, ali ne sme zbog krivice i drugih loših motiva, tada prema toj osobi pokazuje prezir, osudu i duh nasilja kojom bi je kaznio i primorao na ispravnost.

Represivni i manipulativni pritisak koji se vrši nad ljudima da bi držali određene moralne vrednosti, ne razvija kod njih snagu sopstvene volje, već **razvija slabosti** koje vladaju njihovom voljom (**krivicu, ponositost, gordost, sebični sentiment...**), a preko kojih se njima tada lako manipuliše.

Te slabosti jesu dodatni izvor zla među ljudima, jer ih navode da u prvom većem stresu krše upravo one moralne vrednosti koje inače deklarativno zastupaju.

Takav duh je imala crkva u srednjem veku, onda nacizam i staljinizam u promovisanju svojih moralnih principa, takođe i islam i svaka druga autoritarna ideologija ili religija. Duh srednjeg veka ima i prosečan pravoslavac i katolik. Kada se suoči sa nekim društvenim zlom, takav vernik umesto da razmišlja o prosvetivanju naroda Jevanđeljem, on odmah poželi da se obrati za pomoć političkoj moći koja bi represivnim putem ljude primorala na ispravan moralan život. Ko god na silu usvaja moralne i kulturne vrednosti, on bi ih na silu i drugima nametao. Takva potreba za represivnim rešenjima jeste koren budućeg totalitarizma Novog svetskog poretka. Sveto pismo proriče da će otpala crkva na kraju da uz pomoć države represivnim putem nametne svoje površne principe celom čovečanstvu, dok će samo Božji narod nalaziti u Bogu snage da se odupre tom pritisku i uspeti da izbegne primanje žiga na čelo (prevara) ili na ruku (svestan kompromis iz interesa).

Apsurdno je što Miroljub hvali knjigu "[Veliku borbu](#)" a sam zastupa duh represije. Gro svojih sledbenika Miroljub nije stekao tako što ih je osvojio otkrivenjem neizmerne ljubavi Božje već duhom represije nad savešću kojoj je pridao formu pobožnosti i Jevanđelja. Pokupio je mnoštvo ljudi sa farisejskim i nasilnim duhom koji uopšte ne razumeju duh zakona, već ga shvataju kao formalna pravila ponašanja kojim onda kao fariseji kinje one koji ih ne drže a sebe zavaravaju da su pravedni.

Miroljubova kritika Amerike i Vatikana je veoma bliska svim onim pravoslavnim vernicima koji su već pokrenuti buntom i mržnjom da osuđuju Zapad i koji sami čeznu za političkom moći kojom će ostale primorati na držanje sopstvenih moralnih vrednosti. Njihova kritika Novog svetskog pokreta i globalizma je krajnje licemerna jer oni na nacionalnom planu grade isto totalitarno jedinstvo kakvo zameraju Novom svetskom poretku da gradi na globalnom. Kako ne shvataju da razlozi koje oni navode kao potrebu za lokalnim totalitarizmom jesu oni isti koje zastupa Novi svetski poredak na globalnom planu?!

Nasilno nametanje moralnih vrednosti je nešto što je u prirodi palog čoveka, sastavni elemenat njegove ljudske pravednosti, a posebno se aktivira kada se sam čovek pritisne da iz fanatičnih motiva pale ljudske prirode drži svoje moralne vrednosti usiljeno.

Miroljub zastupa teokratiju, ali ne želi da prizna da je biblijska teokratija bila uslovljena slobodom izbora, voljnim pristankom samog jevrejskog naroda: "Ako li vam nije drago služiti Gospodu, izaberite sebi danas kome ćete služiti... A narod odgovori i reče: Ne daj Bože da ostavimo Gospoda da služimo drugim bogovima." (Navin 24,15-16) Teokratija podrazumeva voljni izbor služenja Bogu, i zato strogi krivični zakon koji kažnjava smrtnom kaznom onoga ko otvoreno krši Božji zakon, ne može da se zahteva od onoga ko taj zavet služenja Bogu nije uspostavio. Bog poštuje ljudsku ličnost: "Ne vucite u tuđemu jarmu nevernika, jer šta ima pravda s bezakonjem?" (2. Kor.6,14)

Poseban problem je što Miroljub, slično biblijskim farisejima i muslimanima, pridaje krivičnom zakonu ulogu moralnog zakona. Iako krivični zakon ima svoje mesto - da obezbedi građansku sigurnost tako što će strahom od kazne da obuzda čoveka da ne ugrožava druge, on nema svrhu da ljude sačuva od samog greha. On je načinjen samo za nepravednike:

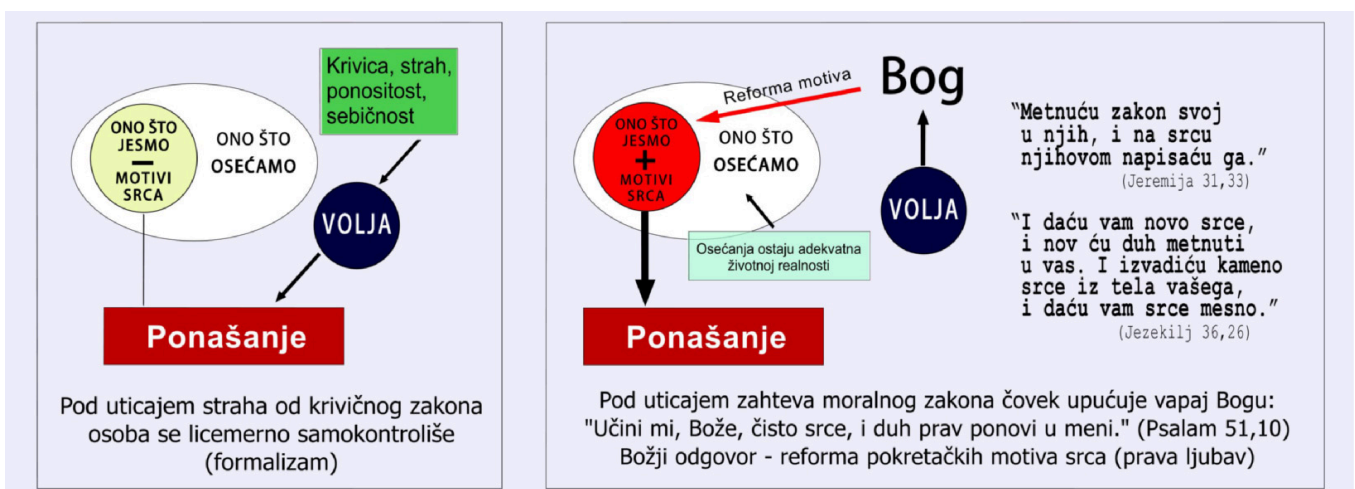
"Znajući ovo da pravedniku zakon nije postavljen, nego bezakonicima i nepokornima i bezbožnicima i grešnicima, nepravednima i poganima, krvnicima oca i matere, krvnicima ljudskim, kurvarima, muželožnicima, ljudokradicama, lažljivcima, kletvoprestupnicima, i ako šta ima protivno zdravoj nauci..." (1.Timotiju 1,9-10)

Za razliku od krivičnog zakona koji ukorava samo otvorene bezakonike, moralni zakon ima svrhu da ljude osvedoči o grešnost srca i da ih navede da rade na sopstvenoj reformi. Dok je krivični zakon zahtevao kaznu "Oko za oko, zub za zub." (3.Mojsijeva 24,20), moralni zakon je u isto starozavetno vreme zahtevao ljubav prema krivcu i prema neprijatelju:

"Ne budi osvetoljubiv..." (3.Mojsijeva 19,18) "Nemoj govoriti osvetiću se za zlo!" "Ne govori: kako je on meni učinio, tako ću ja njemu učiniti." "Kad padne neprijatelj tvoj, nemoj se radovati." "Ako je tvoj neprijatelj gladan, hlebom ga nahrani." (Priče 20,22; 24,29.17; 25,21)

Apostol Pavle otkriva svrhu moralnog zakona: "Nego ja greha ne poznah osim kroz zakon; jer ne znadoh za želju dok zakon ne kaza: ne zaželi." (Rimljanima 7,7) Svrha zakona je "da bude greh odviše grešan zapovešću." (Rimljanima 7,13) "Jer kroz zakon dolazi poznanje greha." (Rimljanima 3,20)

No, niko ne voli da bude ukoren za grehe sopstvenog srca. Zato Miroljub više ne propoveda moralni zakon, jer bi time izgubio popularnost. On zastupa krivični zakon jer on zbog svojih formalnih zahteva omogućava ljudima da umišljaju za sebe da su pravedni i da ga koriste da osuđuju druge kao nepravedne. Isus kaže za fariseje da "mišljahu za sebe da su pravednici i druge uništavahu (prezirahu)" (Luka 18,9).

Kada bi razumeo zahteve moralnog zakona, čovek bi shvatio da su želje tela, želje očiju i ponositost - greh, pa bi shvatio potrebu za Bogom (za Isusom kao Spasiteljem od greha i Iskupiteljem od krivice). No, u svetlu zahteva krivičnog zakona, čovek sebe može da zavarava da je pravedan, jer zahtevi krivičnog zakona ne ukoravaju grešnost srca. Zato propovedanje krivičnog zakona u funkciji moralnog zakona donosi katastrofalne posledice po Miroljubove sledbenike. Zato što se osećaju pravedni u svetlu svojih zahteva krivičnog zakona, njima Isus nije potreban kao Iskupitelj, niti Sveti Duh radi reforme motiva srca. Otuda, iako je Miroljub deklarativno hrišćanin, ne retko njegovi sledbenici postaju Judeisti, sa istim duhom koji je Isus Hristos ukoravao kod fariseja koji "oceđuje komarca, a kamilu proždire" (Matej 23,25). Kako propovedanje krivičnog zakona budi strah i proizvodi licemerstvo, Sveto pismo osuđuje takvu zloupotrebu krivičnog zakona uz vrlo razumno obrazloženje i vrlo uzvišeno rešenje:

"Zato reče Gospod: Što se ovaj narod približuje ustima svojim i usnama svojim poštuje me, a srce im daleko stoji od mene, i strah kojim me se boje zapovest je ljudska kojoj su naučeni, zato ću evo još raditi čudesno s tim narodom, čudesno i divno." (Isaija 29,13-14) "Ili ne mariš za bogatstvo Njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajući da te dobrota Božja na pokajanje vodi?" (Rimljanima 2,4) "U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje; jer je u strahu mučenje, a ko se boji nije se usavršio u ljubavi." (1.Jovanova 4,18)

Dakle, to bi bila razlika između Miroljubovog duha danas i ranije. Jasno se može videti razlika u duhu kada se porede ranija predavanja kada je bio krotak, ponizan i ljubak, upućujući poziv na zdrav razum, i novijih predavanja u kojima se vidi duh koji je drzak, prost i utemeljen na manipulaciji ljudskim slabostima (gordosti, strahu nečiste savesti i sklonosti ka nasilju).

Zašto ljudi veoma vole da slušaju njegova nova predavanja?

Iz dva razloga:

1) Razlog popularnosti kod onih koji sa oduševljenjem slušaju nova Miroljubova predavanja:

Miroljub zastupa istine koje su razumne i koje se mnogima sviđaju, ali samo ako ih ne primenjuju na sebe, već na druge. Tada oni koriste te neosporne istine samo kao ventil psihičkog pražnjenja i izivljavanja nad drugima. Tako se sami osećaju pravednije. Krajem XIX veka, kada na Zapadu, u protestantskom svetu, više nije bilo moderno govoriti o sebi kao grešnome, odmah se pojavila potreba ljudi za žutom štampom i za ogovaranjem, a vakrsao je i rasizam. Kada ljudi nemaju iznad sebe uzvišene moralne zahteve koji ih navode na reformu sopstvenih motiva srca, tada zbog nečiste savesti imaju potrebu da se bave onim što je ispod njih, da bi se kroz popljuvavanje psihički praznili i osećali pravednije u odnosu na druge.

2) Razlog popularnosti kod onih koji sa ruganjem i ismevanjem slušaju nova Miroljubova predavanja:

Miroljub zastupa istine koje su razumne i koje se ne sviđaju onima koji se tim istinama prepoznaju kao ukoreni. Ima ljudi koji imaju očajničku potrebu da uguše glas savesti koja ih poziva na pokajanje i odbacivanje greha. Oni su ukoreni istinama koje Miroljub propoveda, ali sada te istine ismevaju, pozivajući se na Miroljubov duh nasilja, okrivljavanja drugih i laskanja gordosti. Tako oni nalaze izgovor da odbace smisao tih istina pred sopstvenom savešću.

No, prethodna Miroljubova predavanja, negde do 2000 pa po neka i do 2007. godine, bila su čista od takvog duhovnog otrova i zato ih preporučujem svima da ih poslušaju.

Miroljubovi sledbenici ne razumeju duh zakona bolje od fariseja i muslimana pa im zato preporučujem da prouče ovu kratku analizu o tome zašto je važna uloga razuma u razumevanju zahteva Božjeg zakona i zašto bez tog razumevanja čovek nije u stanju da se pokaje za najobičnije grehe:

http://svetlost.org/razum_i_islam.pdf

Kako Miroljubovi sledbenici ne razumeju ispravno duh zakona, oni imaju pogrešnu predstavu o duhovnoj borbi, pa pod pojmom pobede nad grehom misle samo na obuzdavanje ispoljavanja greha, umesto na pokajanje za grešne motive srca. Kada jednoga dana shvate da Božji moralni zakon zahteva srce čisto od greha, oni padaju u duboku krizu, jer su pravednost navikli da traže u svom srcu, umesto u Bogu. Radi

izlaska iz obeshrabrenja sobom i ostvarenja iskustva reforme motiva srca, preporučujem im da pogledaju ovu zbirku odgovora na iskušenje kada odgovor na molitvu kasni:

http://svetlost.org/zalac_u_meso.pdf

Kako Miroljubovi sledbenici prave principijelne greške u vaspitanju svoje dece, uništavajući njihovu ličnost, umesto oslobađajući je da čine ono što je ispravno, preporučujem im da prouče razliku između dresiranja i vaspitanja dece objašnjenu od strane 129. do 141. u ovoj knjizi:

<http://svetlost.org/vaspitanje.pdf>

Kako su Miroljubovi sledbenici veoma skloni nasilju, preporučujem im da prouče ovo kratko objašnjenje kako nerazumevanje duha zakona rezultuje duhovnom borbom u smeru sputavanja greha u svom ispoljavanju (licemerstvom) i zato sklonošću ka nasilju ka onima koji svoje grehe otvoreno ispoljavaju:

ZAŠTO SU LICEMERI SKLONI NASILJU? -

http://svetlost.org/zasto_su_licemeri_nasilni.htm

Ovo je diskusija sa Miroljubom Petrovićem o ulozi savremenog Izrailja u uspostavljanju savremene teokratije:

http://svetlost.org/Diskusija_sa_Miroljubom.htm

Kako je Elen Vajt pisac koji je imao snažan uticaj na Miroljuba Petrovića dok je istinski Bogu bio veran, preporučujem vam ovu knjižicu koja objašnjava značaj proročkog dara Elen Vajt kao Božjeg odgovora na specifična iskušenja poslednjeg vremena (sa posebnim osvrtom na raskrinjavanje zabluda popularne psihologije i savremenog otpalog hrišćanstva), kao i prave crkve koja kao "stub i tvrđava istine" mora biti pravi odgovor na aktuelna iskušenje ovog trenutka (bezakonje, hedonizam, parapsihološke prevare, ekumenizam, Novi svetski poredak, itd): <http://svetlost.org/tinu.pdf>

ZNAČAJ PRAVE CRKVE I DUHA PROROŠTVA

Napisao: Miloš Bogdanović, mishabogdanovic@gmail.com